

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. septembra 1940.

Številka 9.

Moj dar - Mariji!

Glej Mati, vse prihaja k tebi,
in s cvetjem ti krasi oltar;
le jaz nemorem te krasiti,
in cvetje ti prinesiti v dar!

Nemorem k tebi o Marija,
tja v cerkvico, kjer te časti
pristrčno tebi ljudstvo vdano
in pesmi ljubezni poje ti!

Pomlad prekrasna ni mi vila
v življenju cvetja rožnega,
zato Marija sem ti zvila,
ta šopek z vrta srčnega!

In ker nemorem k tebi Mati,
oh sprejmi šopek ta od me,
vanj svoja zvila sem čutila,
ki zate jih góji — srce!

Nemorem k tebi, Deva mila,
ker strte moje so moči;
nemorem, da bi ti razkrila
gorje, — ki mi mladost teži!

Ker vse hiteva k tebi Mati,
in s cvetjem ti krasi oltar,
naj šopek ta bo moj v okras ti,
ljubezni moje, — srčni dar!

Vika Ra^žlagova.

Našim bolnikom v tolažbo in pobudo

„Zdravo telo — najboljšo blago“, pravi pregovor. Žal, da ga cenimo navadno šele takrat najbolj, ko ga izgubimo. Marsikdo hodi od zdravnika do zdravnika, iskaje pomoči. Rad bi žrtvoval polovico svojega premoženja, da bi dobil „ljubo zdravje“ nazaj, a često je ves trud zaman.

Pomnimo pa, da nam tudi bolezen prinaša mnogo koristi, ako je le znamo obrniti v prid.

Z Bogu vdanim, ponižnim trpljenjem odslužujemo časne kazni, ki bi jih sicer morali odsluževati po smrti v vicah. „*Tukaj se odplača z enim vinarjem več, nego v večnosti s cekinom*“, pravi sv. Katarina iz Genove. Torej moramo biti hvaležni, ako imamo priliko že tukaj odslužiti dolg, ki ga imamo pri ljubem Bogu.

Vrh tega si nabiramo s potrpežljivostjo tudi zaslug za nebesa, dočim se v vicah z brez primere večjim trpljenjem le odslužujejo kazni, zaslužiti si ne morejo uboge verne duše ničesar več.

Nek nabožni pisatelj imenuje svet božji kamnolom. Ljudje smo kamni, iz katerih izdeluje ljubi Bog razne umotvore. Obdelovanje boli, seveda pa je silno koristno. Če se prepustimo brez pridržka temu največjemu umetniku, da ravna z nami po svoji najsvetejši volji, postanemo v trpljenju ponižni, potrpežljivi, kratki, miroljubni i. t. d.

Vечно resnične so besede sv. Pisma: „Kakor se preizkuša srebro in zlato v ognju, tako preizkuša Gospod srca.“

Toda srebro in zlato se tudi očiščuje v ognju, prav tako naše duše v bolezni.

Kako hudo je ljubi Bog udaril svetopisemskega Joba. Gobavost mu je povzročala neizrekljive muke. Ta bolezen in druge preizkušnje so napravile iz potrpežljivega Joba velikega svetnika. Potrpežljiva vdanost v trpljenju mu je bila pot do sreče in zveličanja.

Sv. Vincencij Pavelski je bil skoraj vedno bolan. Mučila ga je mrzlica, naduha, zobobol, težkoče pri prebavljanju, očesna bolezen, oteklina in gnojna rana na nogi. Proti koncu svojega življenja mu ni dalo miru, ne podnevi, ne ponoči, vedno je trpel neznosne bolečine. Toda nikoli se ni pritoževal čez to. Nekoč je rekel: „Res je, da je bolezen mučno stanje in skoraj neznosno za človeško naravo. Vendar je to eno najmočnejših sredstev, ki jih uporablja ljubi Bog, da očiščuje naša srca od grešnih nagnjenj in nas bogati z milostmi in darovi. Moj Zveličar, ki si toliko trpel in umrl, da bi nas odrešil in nam pokazal, koliko vrednost ima trpljenje v božjih očeh in kako potrebno je za naše posvečenje, daj nam milost, da prav spoznamo to veliko dobroto — skriti zaklad bolezni.“

Bolezni so viri zaslug, koščki Gospodovega križa — Njegova dediščina za naše duše. Ves križ bi bil pretežek, zato, nam pošilja ljubi Bog le posamezne koščke. To so bolezni. Košček lesenega Gospodovega križa nas še ne bo zveličal, čeprav je to dragocena relikvija, toda potrpežljivo, Bogu vdano prenašanje mnogih bridkosti vodi sigurno v nebesa.

Uvažujmo v bolezni nauk sv. Pisma: „Blagor človeku, ki ga Bog kaznuje. Zato ne zaničaj kazni Gospodove, kajti On rani, pa tudi zaceli. On brlje, a Njegova roka ozdravlja. (Job, 5, 17.) „Koga Gospod ljubi, onega tepe.“

Življečje svetnikov božjih je polno lepih vzgledov potrpežljivega, Bogu vdanega trpljenja. Naj navedemo le nekatere:

Ko je sv. mučenica Regina ležala v ječi vsa razmesarjena vsled strašnega bičanja, je videla velik križ, segajoč od zemlje do neba, vrh križa pa golobčka z vencem v kljunčku. Ob njem je slišala besede: „Tvoje trpljenje bo lestvica v nebesa.“

Lestvica po kateri hoče kdo v višino, mora ostati na trdnih tleh, oba droga morata biti močna, palčice trpežne. Tla, na katerih mora stati tvoja lestvica trpljenja, je neomajno prepričanje, da pride vsako trpljenje, torej tudi tvoja bolezen, od ljubelega Boga in sicer v naše zveličanje. Oba droga lestvice sta ljubezen in zaupanje. Bolnik naj trpi iz ljubezni do Boga in naj trdno zaupa, da mu bo dal ljubi Bog potrebno moč za prenašanje križa in da ga ne bo zapustil. Palčice so spoznanje lastne grešnosti, duh spokornosti, ponižnost, potrpežljivost, mirna vdanost in združenje z najsvetejšo voljo božjo.

Trdno stoječ na veri v delovanje božje Previdnosti, vztrajno se oklepajoč obeh drogov ljubezni in zaupanja, bo trpeči varno stopal gor k nebesom, kjer ga čaka krona.

Sv. Lavrencij Justinijan se je moral nekoč podvreči silno mučni operaciji v grlu. Celo zdravnik se je tresel strahu. Toda svetnik ga je vzpodbujal rekoč: „Le pogumno režite! Vaše orodje vendar ne sliči strašnim železnim grebenom, s katerimi so razmesarjali svete mučence.“ In potem je molil ponižno: „O moj Jezus, daj mi vendar delež tvojega bridkega križa!“

Sv. Ivana od križa je bila skoraj vedno bolana. Mrzlica, kamenje v ledvicah, neutešljiva žeja, strašna kolika, črevesno vnetje, trganje po udih, silni zobobol, vse to se je neprestano vrstilo, da je bilo življenje nepopisno mučno. Ona pa je ostala tudi v najbridkejših mukah vesela in prijazna. Smatrala se je za godbeno orodje v rokah božjih. Nekoč je zaslišala nebeški glas: „Prav tako sestra moja! Mirnih gostov ima Gospod povsod, pa malo tovarišev v trpljenju in križu.“

Vsled tega je Ivana silno vzljubila bolečine rekoč: „O kako sem vesela, da pada zopet nekaj koščkov sv. križa na mojo dušo.“

Vzorna redovnica, sv. Elizabeta pl. Schönan, je nekoč tako silno zadela z očesom ob nek vogel, da se ji je vnelo oko kakor žareče oglje. Sestre so plakale globokega sočutja,

bolnica pa je molila neprestano: „O, dobri križ! O, dragoceni križ! O, neprecenljiv križ!“

Dragi čitatelj! Če trpiš tudi ti telesne ali dušne muke, tedaj veruj, zaupaj, ljubi! Veruj v Boga, zaupaj vanj, ljubi Ga, izroči se popolnoma Njegovi najsvetejši volji in tvoje trpljenje ti bo neprecenljiv vir milosti, sprava za tvoje grehe, pomnoženje tvojih čednosti in zaslug, varovalo te bo greha, pomagalo ti bo reševati duše, lestvica ti bo v nebesa in krasna, blesteča krona večne blaženosti.

|| **Poniznost** ||

Samo malo ljudi ma pravi pojmov od poniznosti. Zamenijo jo s slabostjo i boječnostjo.

Poniznost v tom stoji, da Bogi pripišemo, ka njemu ide, to je vse dobro i nam pripišemo, ka nam ide, to je vse slabo. Če veter milosti piše, se visiko zdignem; če henja veter, znova na zemlo spadnem pa nevolno blato postanem, štero ljudje pohodijo.

Kak je Bog vse z ničesa stvoril, tak sče, da spoznamo svojo ničest i slabost i na tom fundamenti pozidamo stavbo našega duhovnoga življenja. Zato pravi sv. Bonaventura: „Če je Bog vse, nikak neje žalostno. če sam jaz nikaj“. Ki je zaistino ponizen, s celim srcem obžaluje svojo falingo, štero je včino, a se ne znemerja zavolo nje. Kajti ne čūdiva se, da je nevolna, da je beteg betežen; nego rajši hvalo da Bogi, da ne globše spadno. Zato je rada ponavljala sv. Katalena iz Genove, če je kakšo falingo včinila: „To je plevel z mojega ogrāčka“. Te navuk je velike važnosti, zato piše sv. Frančišek Saleški: „Svoje nepopolnosti moremo mirno prenašati, da pridemo do popolnosti; to mirno prenašanje hrani poniznost.“

Nešterni zavolo poniznosti nikaj dobroga ali nikše zmožnosti neščejo v sebi na pamet vzeti. A po rečaj sv. Tomaža spoznānje darov hvalo zbūdi do darovnika. Tovorno živino i mule dostakrat obteršijo z zlatom i dragimi dišavami. Pa te vendar nespametne živali ostanejo. Kem več milošče dobi što, tem vekši je njegov dug pri njem. Se zna, da se nam hvala bole dopadne kak karanje. V tom ne nikaj hūdoga, ar se s tem oglasi naša natura. Zadostuje, da hvalo na tistoga obrnemo, koga se tiče, to je na Boga, koga dari se pri nas hvalijo i komi smo tem več dužni, kem več smo dobili. Zaistino ponizen človek je v največšoj meri velikodušen. Kem menje se na sebe naslanja, tem bole zavre vkup z Bogom, ki ga krep i s sv. Pavlom pravi: „Vse zmorem s tistim, ki me krep i.“ (Fil. 4, 13.) S toga svedoči sv. Tomaž, ka je krščanska poniznost začetek i fundament velikosrčnosti i velikodušnosti.

Ki ne opravlja dobrih del, celo kda so ta velikopotezna i slavna, čeravno ga Bog zove, te neje ponizen, nego maloveren i nezavūpliv. Po pokorščini spoznamo najvarnej bože zvanje.

Kem več dobrega včinimo, tem bole se moramo nečimurnosti bojati. Drüge falinge jakosti se hranijo z grehom, nečimurnost z jakostjov. Najvzvišenejši angeo, Lucifer, je po nečimurnosti postao najstrahovitejši vrag. Proti nečimurnosti jako dobro slüzi miseo, štero si je večkrat zbüdo sv. Frančišek Saleški: „Božno, ka delamo, je zaistino božno i je izklüčno moje delo; nasprotno pa dobro, štero zvršavlem, je niti ne popolnoma dobro, niti ne popolnoma moje.“

Ponizen nikoga ne zavrže, čeravno bi što bio velki grešnik. Kajti grešnik se lahko povrne i postane veliki svetnik v nebi, mi pa znamo zajti z dobre poti i postati na vse veke robi pekla. Judaš je veliki apoštol bio, Paveo pa zagrižen preganjalec cerkve i vendar, kak sta se spremenila. Ne zameni nikdar krive poniznosti s pravov. Prava poniznost si prizadeva, da skrije ostale jakosti, predvsem pa sebe. Ki se šče poniznoga kazati, je zaistino gizdav. Hvale vredno i včasi tüdi potrebno je, da od Boga prejete dare i dobro, štero doprinaša njegova milošča, odkrijemo, v koliko to najmre zahteva boža dika, dobro Cerkve i zveličanje düš. V tom pomeni je govorio sv. Pavel od dobleni nazveščenj i od svojega apoštol-skoga dela.

Naši v Argentini, zbrani marca 31. v Berissi.

Apoštol etak piše Korinčanom: „Čese hvaliti moram, preidem na

od Gospoda doblene prikazni i nazveščenja. Poznam človeka v Kristuši, ki je pred 14 leti - dali v teli, ne vem, ali zvün tela, ne vem, Bog zna, - prenešen v tretjo nebo. I znam, ka je te človek, — dali v teli ali zvün tela, ne vem, Bog zna — zameknjen v raj i je čüo skrivne reči, štere človek ne sme povedati. S tem se hvalim, samim se bom se ne hvalim, zvün svojih slabosti.“ (II. Kor. 12, 1—5.) Od svojega dela pa priznava: „Po božoj milošči sam, ka sam i njegova milošča ne bila prazna v meni, nego od vseh sam več delao, pa ne jaz, nego boža milošča z menov.“ (I. Kor. 1, 15, 10.)

Nazadnje ti v globočino srca vklešem sv. Pisma i svetih očakov sledeče reči: „Domišlavost je hči nespameti, poniznost modrosti; prva spada k nizkim düšam, drüga je last velikih düš. Gizdavi posvetnjak je rob svojih strasti; v dühi evangeliuma ponizen pa lada nad njimi. Ki po navuki evangeliuma zna biti ponizen, je najmodrejši med vsemi modrijani, je najbolje velikodušen med vsemi lüdm.“

„V nebi nega niednoga gizdavca, v pekli pa niednoga poniznoga.“ (P. Quadrupani).

Smileno Srce Jezušovo.

Pogledni v Lurd! Tam presv. Srce Jezušovo pri Mariji i po Mariji spuni žele teliko lüdi, ki se v svojih bridkosti i težavah zatečejo k Mariji, i to pri procesiji z Najsvetejšim. V zdravilišči za siromaške jetične deklina, Villepinte pri Parizi, se je zdravila tüdi Julija Foret. Mela je jetiko v tretjoj stopnji. Zanjö ne bilo več nikšega zdravila. Vse jo je zapüstilo. Sama je zavüpala samo še v Marijo. „Samo da bi mogla priti v Lurd, pä bi zagvišno ozdravila,“ je pogostoma pravila. Te sta zavod obiskala dva brata protestanta, eden zdravnik, drügi inženir. Zdravnik je bio ž njov jako prijazen. To je na njo napravilo globoki vtis. Svojoj dobrotnici je pisala: „Vüпам, da me bo sv. Devica ozdravila. Vendar pa rada žrtvüjem svoje zdravje, če bi moja žrtev spreobrnola lübeznivoga zdravnika.“ Nekaj dni nato je s francoskim romarskim vlakom prišla v Lurd. Ležala je na nosilnici pred cerkvijov sv. rožnoga venca med drügimi betežniki. — Ravno kda je mimo nje šö dühovnik z Najsvetejšim, začüti v sebi prijeten občütek. Stane — bila je popolnoma zdrava. Presv. Srce Jezušovo je po posredüvanji svoje Matere dekli spunilo želo. Se več! Kda je tisti zdravnik zvedo o njenom čüdežnom ozdravljenji i o žrtvi, štero je bila pripravlena za njega prenesti, se je spreobrnö sam i tüdi njegov brat; oba sta prestopila v katoličansko Cerkev. Po Mariji je presv. Srce Jezušovo spunilo tüdi njeno drügo želo, njej preobilno poplačalo žrtev, ki jo je bila pripravljena prenesti.

— — —

Sv. Francišek je nekoč malo pred starinskim razpetjom v cerkvici sv. Damijana, ki je bila skoro že opuščena i na tom, da se porüši. Oči je meo uprete na razpetje i se zamekno, kak da bi Zveličar z žalostnim obrazom gledao na njega. Vidilo se njemi je, kak da čüje glas: „Francišek, idi i popravi mojo hižo, ki se šče porüšiti.“ Francišek je mislo, da Gospod govori od cerkvice sv. Damijana. Včasi se je odpravo, da bi izvršo naročilo. Naskori pa je sprevidö, da Kristuš ne gučao od zidane cerkvice sv. Damijana, nego od svoje katoličanske Cerkve in da ga je šteo napotiti, naj se posveti rešitvi düš, ar je bila pokvarjenost kristjanov velka i je grozila nevarnost, da znajo lüdje zgübiti še vero. Francišek se je odzvalo Gospodovimi pozvanji. Ustanovo je tri redove, po šterih se je obnovilo, poživilo i vtrdilo kralstvo Kristušovo. Sv. Oča Inocencij III. je v prikazni vido, kak prepada lateranska cerkev sv. Janöša v Rim i so se zidovi že nagnoli, da se zrüšijo. Vido je pa tüdi kak je priskočo siromak i s svojimi pleči podpro zidove i tak rešo cerkev razsüla. V siromaki je sv. oča spoznao sv. Franciška Asiškoga, ki je dar Srca Jezušovoga za cerkev.

— — —

Poštena mladenka, švelja, tak čtemo v Glasniki naše lübe Gospe iz l. 1885., je mela opravke pri logari. Pot jo je vodila skoz log, v šterom je prebivao, lüdi nemirjao i napadao sloviti ropar. Dekla je toti iskala sprevodnika, a ga ne mogla dobiti. V zavüpanji na sv. Jožefa, šteromi se je prav iskreno priporočila, je odišla na pot. Prehodila je že precu poti, kda naednok pred njov stoji imenüvani ropar, ki ga je po opisüvanji drüгих lüdi včasi spoznala. Mladenka vsa prestrašena postoji. Ropar jo ogledüje s poželivimi pogledi. Nikdi ne bilo žive düše. Kda dekla vidi, da nega od nikod rešitve, obvüpano zazove: „Sv. Jožef! Ka nega nikše pomoči za mene?“ — I glej, v tistom hipi začüje govorenje. Približala sta, se dva mladenca, jo prijazno pozdravila i nadalüvala svojo pot. Mladenka je šla za njima. Tüdi ropar je šo za njimi i obstano komaj te, kda so prišli do delavcov, ki so v logi sekali drva. Te pa mladencov ne bilo nikdi več. Dekla je vsepovsed spitalavala, če bi jiva što vido. A nišče jiva ne vido, tüdi logarje hiše, mimo štere je vodila pot, ne. Mladenca sta bila lepo oblečeniva i sta mela tak lübezniva lica, kakših mladenka ne vidla niti prle niti sledkar. Što sta bila? Sv. Jožef je poklonkao na srce nebeskoga krala i te je zagvišno poslaol dva izmed svojih angelov, da sta rešila mladenko velke stiske. Sv. Jožef se je skazao kak prijateo presv. Srca Jezušovoga, ki njemi rado spuni vsako želo i deli po njegovej priprošnji vse milosti.

Odlična gospa me je zaprosila, pripovedavle znameniti predgar P. Abel D. J., naj pripelam na pravo pot njeno hčerko, ki se že 8 let ne spovedala, ne prekrizala, ne obiskala cerkve. Sküšao sam jo pridobiti. Komaj sam joj stavo pitanje: „Milostna, kelko časa se že neste spovedali?“ je dobila takše napade, da so morali pozvati zdravnika. Sezna njoj nesam več nikaj pravo. Kda sam se poslovio, sam njoj pravo: „Zbogom, milostna, ali zapomnite si: „Lübi Bog vas bo vendar ednok najšeo ali kak smileni Odrešenik ali kak strašen sodnik.“ Za poldrügo leto mi je pisala njena mati, da se je njena hčerka spreobrnola i prišla nazaj k svojemü moži. Sledkar sam na svojem potüvanji srečao to gospo i jo pitao: „Ali smem znati, ka vas je napotilo, da ste se spreobrnoli?“ — „O ja“, odgovori, „reč, štero ste mi povedali pri posloivti. Vsikdar mi je bilo v misli: „Lübi Bog vas bo vendar ednok najšeo kak smileni Odrešenik ali kak strašen sodnik! Vendar je bolše priti v roke smilenoga odrešenika kak v roke strašnoga sodnika.“ — Gledaj, tak je presv. Srce Jezušovo pripelao k sebi zgübleno ovčico i se njej razodelo kak vrec vseh milosti.

Marija Kadoš, 26 letna slüžkinja pri M. Micheli v Boporti, je zbetažala za vužganjom možgan. Vsa je zatrdnola. Vsikdar bole jo je bolela glava. Otrpnolo njej je grlo, jezik njej je viso iz vüst. Dr. Dubey jo je zdravo na vse mogoče načine, a brez uspeha.

Odpravila se je v Lurd. Kopala se je v čudodelnoj vodi, pa tudi to je bilo brez uspeha. Komaj pri procesiji, kda je škof mesta Belley podelo blagoslov v Najsvetejšim, je popolnoma ozdravela. Presv. Srce Jezušovo v Najsv. olt. Svestvi njej je po posredovanji blažene Device spunilo njeno želo, njej naklonilo svojo milost. Zato ne čüda, da je odlični angleški pisateo, protestant dr. John Oksenham, zapisao v svojoj knigi o lurdskih čüdežih: „Jaz sam dvomo o lurdskih čüdežih enostavno zato, ar jih nesam poznao. Ali kda sam je vido i občüto v svojem srci, móram priznati njihovo veličino. Ozdravljenja so čüdežna, prikazni istinske. Lurd oživla düše, zdigava srca i dühove, ozdravla betežnike z zdravniškoj vedi nepoznanimi sredstvi. Nad 4000 nezdravljivih, ki so tü ozdraveli, dokazüje, da so ozdravljenja čüdežna. I jaz s svoje strani izjavlam, da je Lurd istinsko nazveščenje bože dobrotljivosti sveti, ki jo vsikdar den za dnevom bole potrebüje.“ — Živi svedok, da je presv. Srce Jezušovo vretina vseh milosti, ki je po posredüvanji svoje lübe Matere razleva na uboge trpine.

— — —

V župniji na Gornjem Bavarskom se je vršo sv. misijon. Zadnji večer je sedo misijonar v svojoj sobici. Te je stopo pred njega mož, ki je bio viditi ves divji. „Gospod“, njemi pravi, „jaz mam velki kamen na srci i ga nosim že dugo časa, jaz sam pač najvekši grešnik na sveti. Toga nemrem več vzdržati. Prosim, spovejte me.“ — Ponizno, odkritosrčno i s skuzami v očaj se je spovedao svojih grehov. Kda je sprijao sv. odvezo, je z ednov rokov prijao desnico misijonarovo, z drügov svoj kranščak, poskočo i veselo zakričao: „Gospod, kamen je spadno, zdaj mi je znova ležej pri srci. Jezerokrat naj vam plača lübi Bog“. Velika zmaga smilenoga Srca Jezušovoga.

Vika Razlagova:

Srce - kapelica

*V gozdni samoti ob stezici beli,
Mariji posvečena kapela stoji.
Kapelico tiho po sredi oltarja
podoba Brezmadežne nežno krasi.*

*Sem deklica mlada že leta zahaja,
in cvetja prinaša Mariji za dar;
veselje in sreča ji sije z obraza,
nedolžnost z oči, - ko venča oltar!*

*Ko deklica z delom je s svojim končala,
povzdigne ljubeče k Mariji oči:
„Kako bi prenehala tebe častiti,
ko vendar najboljša si Mati mi Ti!“*

*Brezmadežna, k tebi srcé hrepeneče,
pri delu se vrača, v samoti, povsod;
kristalni ti vrecel si moje vse sreče,
k nebeškemu Ženinu - kaži si pot.*

*To cvetje, ki z njim zdaj venčam te Mati,
na svoje Brezmadežno sprejmi Srce,
otročke naj moje bo ljubezni dokaz ti,
ko z njim bom uvela - misli name!*

*V duši naj moji nikdar ne ovene,
ljubezen do tebe, ti Mati sirot,
ko bo dokončano to zemeljsko življenje,
k Večni Dobroti pokaži mi pot.“*

*Kapelica tiha je duša dekliška,
deklica v njoj, - ponižno srce, -
Marijin oltar, zvesta ljubezen.
ki do Marije nas veže do zadnjega dne!*

*Kitice cvetja so naše kreposti,
ki z njimi krasimo Njeni oltar;
ponižnost i skromnost najlepši čednosti,
ne pozabimo tega, predragi, nikdar!*

Člani *druge stopnje* izmolijo poleg vsakdanjega darovanja dnevno še en očenaš in deset zdravamarij v namen, ki ga sv. Oče za vsak mesec posebej določuje in ga „Glasnik presv. Srca Jezusovega“ priobča.

Člani *tretje stopnje* opravljajo vsakdanje darovanje in prejemajo enkrat na mesec ali enkrat na teden ali tudi večkrat zadostilno sv. obhajilo, ki ima namen zadoščevati božjemu Srcu za strašne žalitve ljudi, odvracati božje kazni, ki jih izzivajo naši grehi, prositi grešnikom spreobrnjenje in širiti kraljestvo presv. Srca po vsem svetu. Priporoča se, da se združi med seboj po 7, oziroma 30 članov in prejme vsak en dan v tednu, oziroma v mesecu zadostilno sv. obhajilo.

Za prestop iz ene stopnje v drugo ni treba novega vpisa; stopnjo vsak sam poljubno izbere.

Katere koristi ti nudi?

1. Deležen si čudovitega duhovnega zaklada: vseh svetih maš, sv. obhajil, dobrih del, zaslug okrog 400 redovnih družin in vse zveze „Apostolstva molitve“, ki šteje že nad 30 milijonov članov.

2. Vsakdanje darovanje in posvetitev presv. Srcu povišuje vrednost vseh tvojih del in žrtev in te vedno tesneje združuje z ljubim Zveličarjem.

3. Napravlja te za pravega apostola, ki pomaga pri širjenju kraljestva božjega na zemlji.

4. Daje ti pravico do posebne ljubezni in prijateljstva presv. Srca ter do milosti in dobrot, ki jih je božje Srce obljubilo svojim častilcem in prijateljem:

„Tolažil jih bom v trpljenju. Dal jim bom milosti in pomoči v njihovem poklicu, pri njihovem delu. Zavetje jim bom v življenju in ob smrti. Blagoslovil bom njihova podjetja. Grešniki bodo našli v tem Srcu vir in nezimerno morje usmiljenja. Mlačne duše bodo postale goreče in goreče bodo kmalu dosegle popolnost. Imena onih, ki širijo to pobožnost, bom zapisal v svoje Srce in ne bom jih iz njega izbrisal.“

5. Podeljuje ti sledeče odpuste:

Popolni odpustek pod navadnimi pogoji: 1. na dan sprejema. - 2. na praznik Srca Jezusovega (ali naslednjo nedeljo), na praznik Kristusa Kralja in Brezmadežnega spočetja Marijinega. - 3. en petek vsakega meseca (razen velikega petka) in še en drug dan vsakega meseca; oba dneva si sme vsakdo sam izbrati. - 4. na dan mesečnega zavetnika, ki ga določa vodstvo „Apostolstva molitve“ in ga „Glasnik“ naznanja; kdor pa je ta dan zadržan, dobi popolni odpustek drug dan, ki si ga sam izbere. - 5. ako opraviš „sveto uro“ enkrat v času od solnčnega zahoda v četrtek do solnčnega vzhoda v petek (sv. obhajilo moreš prejeti ali v četrtek ali v petek). - 6. oselej - tudi vsak dan - kadar daruješ sv. obhajilo presv. Srcu v spravo in zadoščenje za žalitve (Benedikt XV., 1. VII. 1921). - 7. ob smrtni uri, ako po spovedi in sv. obhajilu, ali pa vsaj skesano, z usti, in če to ne bi bilo mogoče, vsaj v srcu ključes presveto ime Jezusovo. - 8. v velikonočnem času, če po opravljeni velikonočni dolžnosti enkrat prejmeš sv. obhajilo v zadoščenje za zanemarjanje velikonočne dolžnosti.

Nepopolni odpustek: 1. 100 dni za vsako molitev in dobro delo, ki ga opraviš v glavni mesečni namen, določen po sv. Očetu. - 2. 100 dni vselej, kadar ustno ali v srcu izgovoriš: „Pridi k nam tvoje kraljestvo“, ako obenem nosiš na prsih podobno presv. Srca s tem napisom.

Posebni odpustki za drugo stopnjo. Popolni: na praznik „Molitve našega Gospoda na Oljski gori“, na praznik Srca Marijinega in Varstva sv. Jožeta. - Nepopolni: 300 dni, kadar moliš očenaš in deset zdravamarij v glavni mesečni namen.

Kako se ustanovi?

1. „Apostolstvo molitve“ se more ustanoviti v vsaki župniji, samostanu, Marijini družbi, zavodu, društvu . . . Krajevni voditelj je vedno duhovnik. Vsa pojasnila in pooblastila za ustanovitev daje: „Narodno vodstvo Apostolstva molitve“, Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

2. Člani se delé v večje ali manjše skupine; na čelu take skupine je „širitelj ali širiteljica pobožnosti Srca Jezusovega in Apostolstva molitve“, ki skrbi, da se prvotna gorečnost med člani ohranja, in nabira nove člane. Svoj naslov naj sporoči narodnemu vodstvu Ap. m., da dobi natančna navodila.

Tak širitelj ali širiteljica je res apostol presv. Srca; apostol molitve in žrtve ter apostol lepega zgleda in dobre besede.

Glasilo „Apostolstva molitve“ je „Glasnik presv. Srca Jezusovega“, ki oznanja pobožnost Srca Jezusovega, širi posvetitev družin, Apostolstvo mož in dečkov; obenem je glasilo duhovnih vaj in naših misijonov v Bengaliji.

* Kaj širi in pospešuje?

1. Po vsem svetu vnelo širi češčenje presv. Srca, o katerem pravita Leon XIII. in Pij XI.: „Pred našimi očmi vstaja najblagovitejša in najbolj božje znamenje: presv. Srce Jezusovo; nad njim je križ, okrog njega ognjen plamen. Vanje moramo staviti vse naše upe; od njega moramo izprositi in pričakovali zveličanje ljudi.“ Pobožnost Srca Jezusovega oznanja za nas križano ljubezen božjo in skuša s tem ogreti mrzla srca in jih pridobiti za Kristusa Kralja, da ga iskreno vzljubijo, se ga tesno oklenejo in ga posnemajo. „Kdo ne bi ljubil tako ranjenega Srca? Kdo ne bi vračal tako goreče ljubezni?“ (Sv. Bonaventura.) Svoje člane vzgaja v apostole presv. Srca.

2. Pospešuje posvetitev družin Srcu Kristusa Kralja, ki jo zadnji papeži in naši škofje tako priporočajo. Imena posvečenih družin, vpisana v „zlato knjigo“, pošilja v Parélemonial, v svetišče, kjer se je božje Srce prikazalo sv. Marjeti Alakok.

3. Navaja plemenite duše, da ljubeče zadoščajo presv. Srcu za premnoge žalitve in ga tako tolažijo ter prosijo, da se usmili grešnikov. V ta namen priporoča poleg zadoštilnega sv. obhajila tudi opravljanje „svete ure“. Sveto uro opravlja, kdor v času od solnčnega zahoda v četrtek do solnčnega vzhoda v petek eno uro nepretrgoma moli in razmišlja o trpljenju Kristusovem — presvetemu Srcu v spravo in zadoščenje. (Navodilo za opravljanje „svete ure“ glej „Glasnik Srca Jezusovega“, l. 1930., šte. 4., str. 93—95.)

4. Vse vabi k pogostemu sv. obhajilu, posebno še mladino.

5. Može in dečke še posebej zbira v „Apostolstvu mož in dečkov“ in jih mesečno vodi k obhajilnemu stolu, da se krepé z močnim kruhom in vzgajajo v neustrašene borce za pravice sv. Cerkve.

Pij XI. o „Apostolstvu molitve“:

„Vsi poedini verniki bi morali biti člani „Apostolstva molitve“; in vaša naloga, voditelj, ne bo izpolnjena, vaše delo ne dovršeno, dokler bo preostajala ena sama duša, ki bi jo še mogli pridobiti za to Apostolstvo“ (29. sept. 1927).

„Moli, delaj, trpi in vse to daruj presvetemu Srcu Jezusovemu v namene Apostolstva; glej, to je veličastno poslanstvo vseh članov „Apostolstva molitve“ . . . A še dve drugi obliki apostolstva naj člani prav tako vneta vrše, namreč *apostolstvo besede* ali *apostolstvo življenja, spodbudnega zgleda*. Apostolstvo besede ni težko; vsakdo ima namreč v življenju večkrat priliko, da izpregovori lepo, dobro besedo, eno izmed onih besed, ki more napraviti toliko dobrega, ki utegne postati duši svetlost vodnica, ki morda prinese razburkanemu srcu pomirjenje, ki more celo dušo rešiti. Težje je apostolstvo življenja in vzpodbuje z dobrim zgledom, o katerem pravi škof-mučenik: „Mi ne govorimo mnogo, ampak živimo!“, češ: Mi darujemo svoje življenje v opomin, kako je treba živeti. To je ono veliko apostolstvo, ki ga moramo neprestano vršiti s skladnim, res krščanskim življenjem in občevarjem zasebno, v družini in v družbi.“

DARI.

Na zidavo Doma sv. Frančiška v Črensovcih so darovali v din sledeči: Polletne obresti hran. dravske banovine 4105'17, N. N. 50, Lackovič Jožef in žena, Hotiza, 10, Bagar Helena, Gomilice, 10, iz šum ostalo 13540, obresti na polleta 120, Halas Martin, Canada, 50, šol. sestre obresti 500, Števanec Frančiška, Tropovci, 10, Kolmanko Ana, Gradišče, 5, za odane droge 25, Hanc Štefan, arenda za 1940 l. 200, Klekl Jožef, arenda za 1940 l. 50, Kološa Jožef, M. Sobota v zahvalo, ka je večkrat bio posluhnenji po sv. Antoni 100. — Izdali smo: Hraniln. dravske ban. upravi stroški 52'17, Klajderman Jožefi, Črensovc, posojilo na leto dni 3000, Kúhar Franci, kipari za spomenik 7000, blok, čeki i položnice 262'50. — Oča sirot, povrni vsem obilno.